

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

БЕЗПЛАТНИ ПРИТУРКИ: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: 1) За учители и ученици: за година 100 лева, платими на два пжти (абонаментът е само годишен); 2) За всички останали абонати (църковни учреждения, свещеници, частни лица и пр.): за година 120 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 70 лева (платими на един пжт); за 3 месеца 40 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията Синадална Палата; непомъстени ръкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. Обявлениа, само предплатени, се печататъ на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всъка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитъ; последните получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Любовь къмъ Родината. — † Софийский Стефанъ.
2. Напредваме ли? — П.
3. Единъ исторически и мждъръ актъ. — Гш.
4. Между народа. — Д.
5. Младежъта въ Съветска Русия. — Б. п. Стоименовъ.
6. Народното събрание и кръщението на княгиня Мария-Луиза.
7. Гладътъ въ Съветска Русия. — Григоръ Преславски.
8. Официаленъ отдълъ.
9. Бележки и отзиви.
10. Изъ печата.
11. Седмиченъ прегледъ на събитията.
12. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
13. Обявления.

† Софийский Стефанъ.

Любовь къмъ Родината.

Човѣкъ търси истината за живота по всевъзможни посоки, но я намира само, следъ каго почувствува Бога вътре въ себе си, или, по думитъ на св. апостола Павла, следъ като даде свобода на „вътрешния си човѣкъ“. Търсеното вътрешно освобождение, обаче, е мислимо само въ неуклонното изпълнение на Божественитъ закони и заповѣди. Безъ търсенето и намирането на Бога въ себе си, животътъ се обръща въ тягостна и неразрешима задача, една лишена отъ смисълъ енигма, безъ просвѣтление и услада.

Този невидимъ вътрешенъ човѣкъ, обитаващъ временно въ преходната и несвободна плътъ, живѣе у всички насъ — у едни като съзната вече реалностъ, а у други като несъзната възможностъ. Неговото постепено освобождение отъ веригитъ на външния човѣкъ е движило и движи сжщината на човѣшкото развитие напредъ, намалява борбитъ и свадитъ между хората, укротява кървавата арена на човѣшкитъ стълкновения, стимулирани отъ инстинктитъ на плътъта. Всѣки отъ насъ, несвършенъ поради нехармоничното съподчинение на дветѣ начала въ себе си — духовното и физическото, страдащъ и неудовлетворенъ въ копнежитъ

и поривитъ си отъ деспотизма на външния човѣкъ, тжгува кога повече, кога по-малко, по идеала на невидимия вътрешенъ човѣкъ, тжгува по свободата на духа и вѣчността на живота, характернитъ качества и достоинства на вътрешния човѣкъ, въ отличие отъ външния, плътския. Истинскиятъ прогресъ на човѣчеството е въ пълна зависимостъ отъ индивидуалното и социално развитие на вътрешното начало въ човѣка, безъ което външниятъ, техническиятъ прогресъ губи своето значение на творческа сила, дори увеличава сътресенията въ живота, създава всевъзможнитъ кризи и страдания въ него. Хармоничното развитие и разумно-нравственото съподчинение на дветѣ начала, съставляващи цѣлостния човѣкъ, правятъ отъ него завършена личностъ, осмислятъ крайната целъ на живота му. Хармоничното развитие и съподчинение налага външниятъ човѣкъ да съдействува въ строежа на удобно духовно жилище за вътрешния, Божия човѣкъ, презъ време на неговото кратко пребиваване на земята. И затова казаното съподчинение въ идеалната си форма трѣбва да издигне вътрешното начало, като господствующе надъ външното, безъ, обаче, да отнема свободата на едното или да тероризира другото. Външниятъ човѣкъ е подчиненъ на вътрешния дотолкова, доколкото той е длъженъ да строи жилище, въ което да може да живѣе просторно вътрешниятъ, да не се задушавя въ него. Дветѣ начала — небесното и земното, вѣчното и временното — трѣбва да бждатъ примирени, за да може животътъ на човѣка да бжде цѣлесъобразно пълненъ и хармонично щастливъ.

Първото начало — небесното, вѣчното, което търси непрекъснато общение съ Бога, живѣе въ зародишъ у всѣко разумно-нравствено същество безъ изключение. *Божиятъ печатъ е сложенъ върху челото на всѣки човѣкъ.* Отъ най-високото стжпало на духовния човѣкъ — светията — до последното стжпало, кждето стои въ немощ и грѣхъ плътскиятъ човѣкъ, ние наблюдаваме градацията на постоянно освобождаване вътрешния човѣкъ отъ игото на външния, растящата сила на небесното притегляне предъ това на земното завладяване, което прави Богъ въ човѣка, безъ да упражнява каквато и да бжде принуда, безъ да насилва неговата свободна воля.

Тоя зародишъ на „вътрешния човѣкъ“ у всѣки отъ насъ „смъртнитъ“, кждето и да се нами-

раме по стълбата на нашето духовно освобождение и развитие, ни прави братя на една и сжца абсолютна и духовна сила, ни налага задължения общи, както къмъ Тоя, Който се явява нашъ общъ Баща, тъй и помежду ни, като Негови чеда.

Две основни длъжности лежатъ по пжтя на всѣки човѣкъ въ попрището на земния му животъ. *Една къмъ Бога* — основното начало на живота, Творецътъ и Промислительтъ, Алфата и Омегата на всичко онова, което е било, което е и което ще бжде; *и другата — къмъ ближнитъ*, къмъ ония, които сж частици на оная сжщностъ, отъ която и ние сме частъ, къмъ ония, вжтрешниятъ човѣкъ у които е еднороденъ братъ на вжтрешния човѣкъ у насъ, къмъ ония, които въ лоното на Бога намиратъ блаженството и покоя, за които копнѣе нашата душа и тая на всѣка тварь.

Тоя „камѣкъ“, *това вѣчно основание*, което стои задъ видимия свѣтъ въ всѣка човѣшка натура, тоя вжтрешенъ духовенъ човѣкъ, за когото ни говори апостолътъ и който е залогъ на вѣчното, т. е. на Бога, въ човѣшката душа, прави отъ хората на земята истински братя, каквито, особено, споредъ учението на Господа Исуса Христа, трѣбва да бждатъ всички човѣци. Това, обаче, братство между хората, поради несъвършенството на свѣта, ни е още исторически реализирано, но, въпрѣки всичко, свѣтътъ върви къмъ него, като къмъ крайно далечна целъ на всечовѣшката сждба и бжднина. Хората, единъ следъ други, възкачвайки се по стълбата на духовното освобождение, разбиратъ постепенно, че *видимиятъ свѣтъ е само пжтъ къмъ познанието на невидимия*, ще се събиратъ въ все по-гжсти групи, ще увеличаватъ все повече числото на „свободнитъ“ между „несвободнитъ“, и, кога въ сълзи, кога въ радость, съ общи сили ще строятъ бждещия градъ, за който ни говори св. ап. Павелъ. Тоя процесъ върви и ще върви отъ личността, презъ семейството, нацията и човѣчеството, къмъ Бога. Други пжтъ не сжществуватъ и не може да сжществуватъ. Това е еволюция на цивилизацията, стълбата на прогреса и съвършенството.

Пробуждането на вжтрешния човѣкъ и неговия ръстъ се характеризира най-първо съ това, че погледътъ на човѣка почва да улавя призрачността на външния свѣтъ, съ който външниятъ човѣкъ живѣе, като съ единствена и последна реалностъ. Задъ тоя видимъ свѣтъ той почва да съзира невидимитъ до тогава за плътското му зрение Божи стжпки, водящи къмъ вратитъ на човѣшкитъ души. Тварниятъ свѣтъ захваща да се разкрива предъ него като картина съ алегии и символи. А проникването въ нея започва да събужда въ душата му онова чувство на любовъ, което расте толкова повече, колкото повече човѣкъ се прониква отъ висшия замисълъ на Твореца въ творението — да остави творението, въ лицето на човѣка, самъ да стига въ съвършенството си Твореца... Тая бащинска любовъ на Твореца къмъ творението събужда пѣкъ синовното чувство на любовъ, което иматъ всички, които сж съгрѣни отъ нея и сж почувствували нейния висшъ произходъ. Ето защо, истинското познание на свѣта всѣкога води човѣка къмъ все по-ясно и живо познание на Бога, на това безначално Начало и безкраенъ Край. А това познаване на Бога довежда човѣка до озарението, което е ималъ св. Иоанъ Богословъ — въ Твореца

да вижда Любовта, като ненарушимъ Законъ за битието на Душата, като единствено сръдство за осжществяване „единството въ Бога“ всѣкжде, всѣкога и въ всичко“. *Любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ ближния! Ето двата стълба, върху които се крепи надъ житейската пропасть човѣшката душа!* Любовта къмъ Твореца съгрива цѣлото човѣшко сжщество съ огъня на вѣрата, окрилява го съ надеждата и го дарява съ способността — съ най-висшата и най-сладката дарба — съ любовта къмъ другитъ. Тая любовъ къмъ ближнитъ, произтичаща отъ любовта къмъ Бога, намира израза си въ всички наши земни дѣла: чрезъ нея, както ни учи апостолътъ, ние свидетелствуваме и любовта си къмъ Бога, нашата жертвена готовность за Него.

Любовта къмъ Бога, изразяваща се въ нашето разумно и свободно изпълнение на волята Му и изразена въ заповѣдитъ Му за любовта къмъ ближния, намира най-съвършенъ реаленъ изразъ, при днешното развитие на човѣчеството, *въ любовта къмъ Църквата и родината*. За насъ, българитъ, тия две понятия — Църква и родина се покриватъ, свързани отъ самата история съ ненарушима творческа и реално жива кръвна връзка. Дори единъ бѣгълъ погледъ въ нашата история, може да убеди всѣкиго, че нашитъ исторически сждбини, превратни и плодоносни, не биха излѣзли на желанъ пжтъ безъ благодатното участие на нашата Църква въ държавния строй и въ развоя на българската култура въ огнището на родното училище. Разкриването на нашитъ национални сили стана само при дейната — а на нѣкои мѣста при изключителната — роля на Църквата. Ролята на православната вѣра и Църква, въ развитието на българския духъ, въ оформляването на нашата култура, е огромна. Това е историческа истина, която не е била и не може да бжде оспорвана. Нашата православна вѣра още въ мждрия вѣкъ на св. Царь Бориса, внасяйки християнизация въ държавата и народа ни, почна да оплодотворява душевнитъ движения въ тѣхъ, да създава вжтрешна основа за всички външни действия. По-нататкъ, въ дългия си и съ голѣми сътресения и изпитания пжтъ, българскиятъ народъ и държава намѣриха въ Църквата истинския стълбъ, върху който се облегнаха, за да спасятъ своитъ духовни ценности отъ похищение. *Църквата въ моменти, когато човѣшкото въ живота се покриваше съ националното — дойде съ благословието си да спаси националното начало, като освети неговата най-важна сила — езикътъ*. Съ това Църквата свърза въ душата на народа любовта къмъ Бога и хората съ любовта къмъ родината.

По такъвъ начинъ „родината“ стана въ очитъ на българина не само историческа, но и християнска категория. Национализацията на християнския духъ въ българската държава не отнимаше нищо отъ тоя духъ — както това можемъ да наблюдаваме въ историята на други народи и държави — напротивъ, тая национализация по сжщество бѣше християнизация на българската националностъ. Това наше твърдение може да намѣри най-ярко подтвърждение въ най-новитъ страници на нашата история, когато действията на нацията, като проява на любовта къмъ родината, сж чисти отъ всѣка нехристиянска подбуда.

Българската народна църква, презъ периода на дълго развиващата се и застрашавана отвънъ

българска националност, развиваше християнизацията си чрез осветяване на българския езикъ.

Езикът на всѣка нация — въ това число и на нашата — не е само сръдство за общение. Той е всѣкога живъ носителъ на народнитѣ традиции, вѣренъ стражъ на националната стихия, най-нѣженъ и тънъкъ инструментъ за националното творчество. Българската църква, осветявайки презъ всички исторически времена нашия езикъ, направи отъ последния единъ основенъ и неизмѣненъ проводникъ на християнското начало въ българската душа, подготвявайки я къмъ зрѣлото възприятие на вселенския елементъ въ това начало. Съ това Българската църква приобщи народа и държавата къмъ една идея — скъп за християнското съзнание — историческата реализация на която, обаче, лежи предъ лицето на човѣчеството като бждеща задача въ вѣковетѣ.

По такъвъ начинъ за българското религиозно съзнание любовта къмъ Бога се идентифицира съ тая къмъ родината, като вещественъ изразъ на отвлечената за днешнитѣ исторически условия любовъ къмъ ближния. Тази идентификация *налага на всѣки българинъ, чувствайки себе си вѣренъ синъ на Бога, да бжде такъвъ и къмъ родината. Като членъ отъ физическата и духовно-нравствена челядь на нацията, да усеща всѣки мигъ непреодолима потръпностъ отъ духовно общение съ нея, да излива съкровището отъ душата си въ нейната съкровищница, да съгласува своето благо съ нейния напредѣкъ и възходъ.*

Любовта къмъ Бога и любовта къмъ родината трѣбва да преизпълва душата на всѣки истински българинъ, да бжде „въздухътъ“ на нашитѣ семейства, училища, въ нашето отечество. Само по тоя начинъ ще можемъ да видимъ България излѣзла изъ изпитанията и горчевинитѣ на днешния день, възкрѣснала къмъ новъ животъ. Нека за примѣръ на всѣки българинъ служатъ величавитѣ фигури на нашето Възраждане — на нашитѣ титани въ цѣлото ни историческо минало, голѣма частъ отъ които бѣха скромни църковни служители, съ гореща вѣра въ Бога, която имъ е диктувала велика любовъ къмъ родината и ги правѣла годни да спасяватъ пламъка на народното кандило, да възвръщатъ България отъ политическа и духовна смъртъ къмъ обнова и животъ. Тоя тѣхенъ примѣръ — въ полето на Църквата училището и живота — трѣбва да свѣти като фаръ предъ очитѣ на ония, които стоятъ въ развълнуваното море и търсятъ спасителния брѣгъ.

Напредваме ли?

Голѣмо зло е партизанството у насъ. То всичко разнебитва и разпокъсва, разединява и разлага. Раздѣлило е на много враждебни лагери и градове и села, въоръжило е махала срещу махала, внесло е крѣвна омраза дори между самитѣ членове на семейството. Радува то ужъ за благо на отечеството, а въ сжщностъ убива у всички вѣрата имъ въ България. За партизанина само съмишленицитѣ му сж добри и честни, способни и полезни, само тѣ сж истински българи и патриоти. А всички други, които не принадлежатъ къмъ неговата партия, сж непочтени и за нищо некадърни, по-далечни за него и отъ чужденци, по-омразни отъ всѣкакви врагове. И понеже нашето малко отечество съ голѣмия

брой на политическитѣ си партии държи рекордъ между всички държави на земното кълбо, то България е най-разнебитената вътрешно страна на свѣта и, следователно, най-слабата, най-нещастната.

И тая печална истина отдавна се знае у насъ. Знаятъ я всички и постоянно говорятъ, постоянно пишатъ за нея. Особено викатъ противъ това зло партийнитѣ водачи които, въпрѣки това, продължаватъ открито да вършатъ всичко онова, що засилва туй голѣмо зло. Последната министерска криза, предизвикана отъ груби партийни интереси, напълно потвърждава това. Въ тая правителствена криза, както знаятъ всички, политически партии безъ всѣкакво стѣснение напуснаха едни министерства и заеха други такива съ повече и по-важни служби, за да могатъ да настанятъ на тѣхъ по-голѣмъ брой съмишленици-службогонци. Че туй предизвиква сътресение въ страната и уврежда голѣми държавни интереси, за това никой не иска да знае — върховнитѣ интереси на партията налагали това. Че съ ненавременото и неочаквано смѣняване на хиляди чиновници се разнебитва самата държавна машина и безброй хора не надейно биватъ изхвърлени на улицата — за това партизанитѣ не искатъ и да чуятъ. Хората отъ тѣхната партия още по-хубаво щѣли да изпълняватъ освободенитѣ служби, доде утре, при нова криза, ги отстѣпятъ на лица отъ други партии. Никой отъ тѣзи партизани не иска да слуша за нѣкакъвъ стабилитетъ на чиновничеството, което, за да работи спокойно и да твори, трѣбва да има гаранция за утрешния день. Посѣга се дори на чиновници и служби, които по законъ сж неприкосновени.

А туй нѣщо, което отъ основа разклаща и руши нашата държава, го нѣма въ никоя друга страна. Пъкъ и у самитѣ насъ въ първитѣ години на новия ни политически животъ, когато бѣхме по малко просвѣтени, но бѣхме почестни, много по-сговорни и далечъ не бѣхме разпокъсани на толкова политически партии (имахме такива само две), когато нашитѣ държавници бѣха по-идеални и всичко вършеха за благо на България, като жертвуваха нѣ интереситѣ на партиитѣ, но и самитѣ партии, щомъ това изискваха нуждитѣ на отечеството, тогава и у насъ нѣмаше това зло. Знаемъ, напримѣръ, следния достоверенъ фактъ:

Веднажъ консервативната партия, която била на власт, имала частно събрание въ нѣкой салонъ. Единъ разпаленъ консерваторъ станалъ да критикува Григ Начевичъ, тогава министъръ на финанситѣ, отдавна покойникъ. Той обвинилъ министра, че въ министерството му повечето отъ чиновницитѣ се числѣли къмъ либералната партия, а министърътъ още ги е държелъ на служба. Това било предателство и позоръ. Министърътъ отдавна трѣбвало да ги уволни и да ги замѣсти съ консерватори.

Мждриятъ министъръ отговорилъ много спокойно, като казалъ следното: „министерството на финанситѣ, както и всички други министерства, служатъ не на консервативната партия, а на България. Затова и чиновници въ тѣхъ могатъ да бждатъ всички българи, безразлично къмъ коя партия принадлежатъ. Азъ мога да уволня единъ чиновникъ, само ако той не върши възложената му работа, но не защото не билъ членъ на консервативната партия. Запомнете добре, *партиитѣ служатъ на България, а не България — на партиитѣ.* Отецеството надъ всичко. Не разпокъсвайте народа на наши и не-наши и не убивайте вѣрата му въ България“.

Всички съ силно ржкоплѣскане посрещнали тоя мждъръ отговоръ на министра, и обвинителтъ, разбира се, не възразилъ нищо.

Така е било въ недалечното минало. И щастлива била тогава нашата малка страна. Никой не партизанству-

валъ съ чиновничеството. Всички честни, способни и трудолюбиви българи, безразлично на коя партия били съмишленици, спокойно, преданно и ползотворно служели на отечеството.

За нещастие, България отдавна нѣма такива мждри държавници, такива идеални партийни водачи. Партийнитѣ нрави у насъ днесъ съвсемъ сж огрубѣли. Повечето наши политически мже сърѣдоточватъ грижи главно въ партията си, като за нейното засилване не се спиратъ предъ никакви жертви. Затова именно при всѣки слухъ за кабинетна криза нашето чиновничество изтрѣпва. Малко го успокояватъ него новитѣ министри, които още първия денъ заявяватъ, че нѣмало да уволняватъ никого. То не имъ вѣрва, защото тѣ говорятъ това, а въ джоба си носятъ голѣмия списъкъ на новитѣ чиновници, които трѣбва да смѣнятъ досегашнитѣ. Затова мнозина отъ последнитѣ не дочакватъ уволнението — предварително подаватъ оставка. Утре, при ново правителство — нови промѣни на персонала по всички ведомства. И ще се повтаря това винаги, сѣ подъ благовидния лозунгъ — спасяване на отечеството, а въ сщностъ — за охранване и угояване на изгладнѣли партизани, които твърде малко мислятъ за туй отечество.

Това е нашиятъ прехваленъ напредъкъ! Свѣтътъ ни се смѣе и чуди. Нѣма ли да се опомнимъ?

П.

Единъ исторически и мждъръ актъ.

На 3. I. т. г. въ дворцовия параклисъ биде извършено по прославенъ обредъ светото кръщение на новородената Княгиня, първата рожба на Тѣхни Величества Царя и Царицата.

Вестъта за православното кръщение на първородното царско чело предизвика бурна радостъ изъ цѣла България. Отдавна българскиятъ народъ жадува за една своя изцѣло народна династия, т. е. династия, въ която всички членове да изповѣдватъ общонародната вѣра, православната. Това, за което тайно въздишаше грамадната частъ отъ народа, се изпълни и то така неочаквано, така мило, придружено съ такива задушевни и решителни думи отъ Негово Величество Царя, че затрогна дълбоко народната душа. Сѣкашъ времето, повърнало своя вѣковенъ ходъ, ни отнесе въ епохитѣ на Бориса, Симеона, Асеновци! Какви бѣха онѣзи епохи! Какво народно единение около високитѣ народни и църковни идеали! Какво тѣсно единение между Царь и народъ! И въ резултатъ на това — какво политическо величие и народно благоденствие! Любимиятъ ни Царь отдавна вече съ своитѣ дѣла, съ своитѣ думи и съ своитѣ възделенни мечти за народно издигане, се е приобщилъ къмъ народно-духовнитѣ идеали на православнитѣ ни царе отъ първото и второ царства. Неговото твърдо решение да постави начало на една изцѣло народна царска династия, изразъ на което решение бѣше православното кръщаване на първородната Му дъщеря, е актъ отъ първостепенно историческо значение, а сщжевременно той е и актъ на голѣма държавническа мждростъ.

Голѣмо историческо значение сж имали онѣзи събития въ народния ни животъ, които сж предизвикали важни и дълготрайни резултати, засѣгащи сждбата на народа ни. Въ миналото ни такива сж, напр., военнитѣ ни победи, покръстването на народа

ни въ времето на царя Бориса I, попадането ни подъ политическо робство и др. п.

Голѣмото събитие, станало въ софийския дворецовъ параклисъ на 3. I. т. г., е отъ подобно историческо значение. Единъ денъ историцитѣ на България, описвайки втория златенъ вѣкъ на българския духъ и творчество, ще сочатъ, че второто голѣмо възраждане на българската народностъ започва съ твърдото решение да се основе и съ самото основоваване на една всенародно любима царска династия.

Мждростъта на извършения на 3. I. т. г. актъ почва вече да проличава, но тя ще проличи още пр-ясно въ бждещето. Както св. Царь Борисъ чрезъ единна народна вѣра въ Христа успѣ да създаде българска народностъ, обединявайки разединеното и нехомогенно по раса и вѣра народонаселение на България, така и днесъ Царь Борисъ III, чрезъ твърдото си решение да основе за осиротѣлата преди повече отъ шестъ вѣка България една чисто народна царска династия, турна началото на едно всенародно сплотяване, на едно всенародно сплотяване — както самъ Той се изразява въ своята речъ при кръщаването — „около народната ни Църква, на която дължимъ въ миналото свободата си, чрезъ която само ще я запазимъ и въ бждеще и съ чиято благословия ще изградимъ величието на България“. Каква държава би представяла древната царь Борисова България, ако разнороднитѣ по кръвь и вѣра граждани не бѣха препотени, сплотени, обединени за общи народни и общочовѣшки идеали? И днесъ сме не по-добре отъ времето непосредствено преди покръстването ни. Тогава се ядѣха единъ други и се ненавиждаха християни туранобългари, езичници туранобългари, християни славяни, езичници славяни; днесъ отново народътъ ни, както бѣше и въ краищата на I то и II-то ни царства, е раздѣленъ на враждебни лагери и то не само на чисто политическа, а и на мирогледна основа. А народното разединение не вѣщае никога нищо добро. Ето защо заветътъ на „любимия ни Царь е навремененъ и мждъръ.

Учредяването на православна народна царска династия може да не радва само онѣзи срѣди у насъ, които боледуватъ отъ временната социалполитическа епидемия, наречена болшевизъмъ, която епидемия е вече на пжтъ да намалѣе. Но този фактъ придава на днешната общенародна радостъ още по-голѣма сила и смисленостъ.

Гошевъ

Между народа.

— Да бждешъ безкрайно богатъ, а да се показвашъ чудато беденъ, е жестоко. Да можешъ да оцастливишъ всички хора — и млади и стари, и учени и прости, и богати и бедни, и мже и жени — а да скриешъ задъ гранитни сводове сърдцето си, и то да не бие радостно за тѣхъ, е жестоко. Да носишъ неоскжднѣваща бездѣнна мждростъ, а да се смѣлчишъ и въ мълчанието да я потопишъ, за да не бжде достъпна за живитѣ люде, е жестоко. Съгласенъ ли си съ тѣзи три непреборими истини? — запита ме добъръ познайникъ отъ гр. Вр.

— *Непреборими истини* не се доказватъ. Тѣ сж дейни въ съзнанието и очевийно се показватъ въ живота. Не се пита: *съгласенъ ли си съ тѣхъ*, а се пита: *показвашъ ли ги?* Нали? Не разбирамъ, обаче, защо

мисълта ти е така вглъбена тази сутринь, и защо въсто предишнитъ искрещи отъ остроумие думи, обагрени отъ свѣжа усмивка, устнитъ ти изричатъ съ загриженост спотаена или сега проблеснала мъдростъ, запитахъ смутенъ моя познаникъ?

— Защо, защо? Всѣки пита защо? Нима не виждашъ, че отъ *избитка сердца глаголютъ уста* въ тази мъглява сутринь? Нима на тебе не е по-леко и по-надеждно днесъ? Не ти ли се чини, че голитъ скали, до вчера страхотни, като безлики сѣнки сподавящи душата, днесъ се смѣятъ и не заплашватъ вече нашия осмѣянъ градъ? Не ти ли се чини, че и мъглата днесъ не е тежка като куршумъ и се дига леко-леко къмъ висинитъ, за да не прѣчи на надвисналитъ около града скали да се радватъ на живия подвигъ на младитъ? Е, ехъ! Ти все още не ме разбирашъ! Радостъ има въ душата ми, радостъ. Празникъ е вече за мене, защото отгонихъ съмненията, които ме спохождаха всѣки день. Мислѣхъ, драги, че скръбни дни идватъ за всички, че ни дебне — като неизбѣжна сѣнка — покруса, че нѣма вече *хора*, готови за подвигъ и жертви, за да събудятъ нашия народъ и да го поведатъ къмъ по-добри бжднини. Мислѣхъ, че даже Църквата ни, носителка на Истината, фаръ пжтепоказалець, сила за животъ, не достатъчно осезателно одѣлтоворява своята велика задача: да учи, да възгрява, да води къмъ обнова, къмъ пресъздаване на вътрешния човѣкъ. Чинѣше ми се, че тя се е смълчала, че отъ амвонитъ църковни не се носятъ огнени думи като показъ за животъ и като преценка на живота. Бѣхъ почналъ да вѣрвамъ, че дрѣмка сладка люлѣе въ люлкитъ си удобни почти всички църковници, и затова храмоветъ обезлюдяватъ и влиянието на Христовитъ идеи е неуловимо. Не отричамъ, че се говорятъ проповѣди въ храмоветъ, че свещеници въ не малко селища сж живи жертвеници на Христа, че архиереи промишляватъ за църковностъ въ живота... Но душата ми бѣ смутена отъ ширещата се безрелигиозностъ и отъ факта, че младитъ оставатъ студени, чужди и даже враждебни на вѣра и на Църква, че тѣ не ползватъ оредяващитъ редици на старитъ. А сега? О, азъ вече гледамъ съ надежда въ бждещето. Енергията на младитъ священослужители, мъдростъта на старитъ, подвигътъ и напрежението на студентитъ-богослови, постепенно, но сигурно отстраниха съмненията отъ душата ми. Нали ги видѣхте и чухте? Каква сила и красота и омая носятъ тѣзи млади синове на България? Какъ умѣятъ тѣ да зачароватъ душата и да я очистятъ отъ всичко, що петни образа Божии въ нея! Въ искрещитъ имъ очи, въ волята, обединила силитъ имъ въ една дивна хармония, видѣхъ показъ несъмненъ на нови дни... Треперятъ вече отъ злоба *вратата адови*. Значимостъта на подвига, увлѣкълъ младитъ студенти-богослови, е очебиенъ отъ противодействието, което комуниститъ оказаха на тѣхното дѣло. Не четете ли прѣснатитъ отъ тѣхъ хвърчащи листчета следъ първия концертъ на студентитъ-богослови? Ето едно отъ тѣхъ:

„Граждани, граждани, хора на труда и трудова учаща се младежь!“

Отъ известно време града ни се спохожда отъ сказници — попове и попски професори, като г. Дюлгерова, за да съятъ попско-религиозната заблуда, служейки като вѣрни псета на буржоазията, да лъжатъ, че само по пжтя на религията ще дойде спасението на човѣчеството, да мърсятъ, да хулятъ атеизъма тукъ и въ С. С. С. Р.—ето едничката задача на господата поповетъ. Професорътъ попъ г. Дюлгеровъ пжтува съ хоръ, за да може по-лесно да сѣе религиознитъ глупости. Снощи е окарикатурилъ гениалното произведение на Достоевски

„Престжпление и наказание“, за да доказва, че трѣбва да вѣрваме по пжтя на Христа. Напраздно! *Ние знаемъ, че религията е опиумъ за народитъ“*.

„Нито единъ честно мислящъ гражданинъ и ученикъ на попския концертъ и сказка“.

По-красноречиво доказателство за значимостъта на дѣлото, подето отъ студентитъ-богослови не може да има, нали? Радва се душата ми днесъ. Празникъ е за мене, защото видѣхъ, че църковници взематъ отъ *безкрайно богатитъ* съкровищници на Църквата ценности и даватъ съ шепа на нуждаещитъ се, *ощастливяватъ* всички и даватъ на всички лжчезарна *мъдростъ църковна*. Не случайно младитъ левити на Църквата сът несъ пѣятъ химна, съставенъ отъ г. Д. Ивановъ, учителъ въ Пловдивската духовна семинария. Въ този химнъ е отразена сжщината на подвига, вършенъ съ священъ трепетъ отъ студентитъ-богослови и отъ българскитъ православни священослужители:

Родино, черна нощъ обви,
Прибули гордия ти станъ.
Гнѣздо въ тебе злото сви,
Въ твоя свѣтълъ древенъ храмъ.
До вчера вѣрни синове
Чертаха пробивъ въ свѣта —
Напраздно днесъ ги ти зовешъ!
Дѣлата тѣхни сж мечта.
И стене народътъ въ нови окови,
Блуждае в'безпжтица, тѣне въ мракъ
Зловещо се точатъ пакъ нейле ножове,
Снага ти свещена ще режатъ ли пакъ?

Но идемъ ний при тебъ сами
Да палнемъ хиляди слънца!
Ний млади сме, не ще сломи
Животътъ нашитъ сърдца!
С' просвѣта, правда и любовъ
Кивотъ ще вдигнемъ ние новъ,
Ще трѣгнешъ пакъ победно ти
По пжтя сяенъ на Христа —
Къмъ нови, свѣтли бжднини
И къмъ заветната мечта!

Ето на, утрешниятъ день не е безнадежденъ. Идатъ стотици млзди, за да запалятъ хиляди свѣтлинки Христови въ душитъ.

Д.

Младежьта въ Съветска Русия.

На третия конгресъ на Комсомола (Съюза на комунистическата младежь въ СССР) Ленинъ заяви, че „отъ настроението на младежьта зависи сждбата на комунизма“. Затова той и неговитъ сътрудници положиха голѣми усилия да привлекатъ на своя страна младежьта и да я възпитатъ въ комунистически духъ. За тази целъ бѣ основанъ Комсомола, който трѣбваше да бжде предварително училище на комунизма.

Въ Комсомола младежьта трѣбваше да се подготви за бждеща държавна, партийна и обществена работа. Тукъ трѣбваше да се създаде единъ комунистически „резервоаръ на нови сили“. Комсомолцитъ бѣха призовани да бждатъ прогресивнитъ, активни и сбразови представители на комунистическата култура. Комсомола имъ, на първо време, голѣмъ успѣхъ, който, споредъ както Бухаринъ обясняваше на XII конгресъ на комунистическата партия, се дължалъ главно на следнитъ три обстоятелства: 1) „много младежи постжпватъ въ Комсомола отъ младежки ентузиазъмъ; 2) по възможностъ по-скоро да получатъ служба и да се барикадиратъ въ нея и 3) поради редъ допълнителни удо“

волствия" (гл. стеногр. прот. на XII ком. конгр. Стр. 147).

Към края на втората година отъ своето съществуване Комсомола броеше вече надъ единъ милионъ членове. Но скоро тоя стихийенъ приливъ взе да намалява и то тъкмо тогава, когато се смѣташе, че Комсомола е въ своя „разцафтъ“, тъкмо тогава, когато той постоянно уреждаше дълги заседания, разисквания, манифестации срещу религията, срещу църквата, духовенството, срещу невежеството, съ една речъ, „срещу всички злини на държавния животъ“. Тъкмо тогава започна единъ стремителенъ отливъ. Младешта взе да се изморява: задъ шумната агитаторска фразеология прозираше вече умора, банализиране и замиране на всѣка политическа идея. Това взе да се отразява и върху числения ръстъ на Комсомола. Бурниятъ младежки приливъ взе да намалява (на 1 юни 1929 г. Комсомола броеше 2,250,000 члена, т. е. 7% отъ цѣлата младежъ въ СССР) и пропагандата на Комсомола да става трудна. Единъ кореспондентъ на „Правда“, по поводъ на една своя обиколка въ южна Русия, пише, че неговитѣ предложения и увещания за влизане въ Комсомола срѣщали следнитѣ възражения: „Въ партията и Комсомола влизатъ само безпътниците и глупците“, „записвайте воловетѣ и биволитѣ въ вашия Комсомолъ!“ Кореспондентътъ забелязва още, че младитѣ волове често ги наричали комсомолци (гл. „Правда“ отъ 17 септ. 1929 г.).

Съветската преса, която отпразнува появата на Комсомола съ хвалебни пѣсни, започна скоро да се оплаква отъ поведението на комсомолцитѣ. Безотговорността, привилегированото положение носѣха зародиша на разложението въ Комсомола. Започна да се оформява единъ опредѣленъ психологически типъ на младежъ съ твърде отрицателни склонности: грубостъ, пиянство, суевѣрие, хулиганство (гл. „Комсомольская правда“ № 187, 1928 г.).

„Комсомола, каза Бухаринъ на XIII партиенъ конгресъ, разнася една отвратителна воня“. Той апелира за предприемане на една „очистителна акция“. Но не следъ дълго време самитѣ младежи улесниха доста работата на съветското правителство, като взеха масово да напускатъ вонящето блато на Комсомола — едни поради погнаса отъ развращавищата комсомолска идеология, други отъ скука. „Азъ напуснахъ Комсомола, понеже тамъ не видѣхъ нищо друго, освенъ задиране на момичета“, заявява чистосърдечно единъ младежъ (гл. „Комсомольская правда“ № 126, 1929 г.). „Младежитѣ не желаятъ нищо. Налъ всичко се носи една необяснима меланхолия, едно лошо настроение. Младежитѣ живѣятъ безсъдържателно и най-лошото е, че никой нѣма една целъ. Нѣма никакво въодушевление, никакъвъ ентузiazъмъ, никакви идеали“ — се оплаква горчиво органътъ на Комсомола (гл. „Комсом. правда“ № 142, 1929 г.). Въ Комсомола, въ този резервоаръ на комунистическа сила „е скучно, не вѣе свежъ въздухъ“. Отъ събрания, заседания, протоколи, планове и резолюции ние сме съвсемъ изморени“. Съ това е съгласенъ и органътъ на Комсомола в. „Комсом. правда“, въ № 120 отъ 1929 г. на който четемъ следното: „Постоянното седене на безбройнитѣ събрания съ безкрайни, често тричасови реферати и разисквания, отнема цѣлото време на комсомолцитѣ. Тѣ напълно отвикнаха да работятъ духовно. Въ тѣхнитѣ глави владѣе една бъркотия отъ стари лозунги, отъ най-нови партийни резолюции и вестникарски цитати. И затова е ясно, че безпартийнитѣ винаги взематъ надмощие надъ комуниститѣ въ разискванията, понеже последнитѣ нѣмагъ понятие отъ нищо, нищо не четатъ, нищо не знаятъ, затова и смѣсватъ Бебель съ Бабель и Хегелъ съ Гоголь, защото нищо друго не разбираатъ, освенъ да бърбятъ по шаблонната партийна фразеология“.

Но не само невежеството на комсомолцитѣ е, отъ което се оплакватъ комунистическата преса и комунистическитѣ водачи. Друго още едно обстоятелство безпокои по-

следнитѣ твърде много. Това сж различнитѣ духовни течения всрѣдъ Комсомола, които въ повечето случаи не само сж несъгласни съ комунистическия катехизисъ, но сж и въ диаметрално противоречие съ него. „Комсомола губи своята идеология“ — твърдятъ комунистическитѣ теоретици. Съзнанието за класовото преимущество на пролетариата и чувството на класовата вражда, почватъ да се изпаряватъ у комсомолцитѣ. Капиталиститѣ сж вече унищожени, затова младежта не вижда предъ себе си никакъвъ класовъ врагъ. И затова у нея нѣма вече революционенъ патосъ и въодушевление

Различнитѣ *религиозни течения* срѣдъ Комсомола причиняватъ сжщо голѣми грижи на старата комунистическа генерация. Макаръ че пропагандата срещу религията е голѣма, макаръ че на всѣка цена се стараятъ да я изкоренятъ изъ душитѣ, да я изтъкнатъ като резултатъ на духовна изостаналостъ и невежество, като буржоазенъ инструментъ за експлоатация, макаръ че, по нареждане на Комсомола, редовно се уреждатъ „антирелигиозни манифестации“, — съ религията и въ Комсомола не е свършено. Така, напр., въ Вязники (Владимирска губерния) 35% отъ комсомолцитѣ напуснали съюза по религиозни съображения. Освенъ това, трѣбва да се има предъ видъ, че отъ общата цифра 2,250,000 комсомолци само 100,000 принадлежатъ къмъ съюза на безбожниците (в. „Комсом. правда“ № 32 отъ 1929 г.). Официозътъ „Правда“ (отъ 23 дек. 1928 г.) пише, че религията прсника по хиляди пѣтища въ съзнанието на отращащата комунистическа и некомунистическа младежъ. „Напълно ясно е, че на този фронтъ смѣната, която идва, не е наша, а е напълно враждебна на насъ“.

Съветската преса посочва още едно опасно течение срѣдъ Комсомола, а това е практицизмъ или карьеризъмъ. Оформява се, споредъ нея, единъ интересенъ типъ комсомолецъ, а именно, практическия човѣкъ, „американецъ“. Това е младъ човѣкъ, който не се занимава съ теории, стои далечъ отъ всѣкаква политика и всички негови интереси сж концентрирани върху практиката. Неговата заветна мечта е да бжде „квалифицирачъ“. Следъ това той захвърля цѣлата партийна работа на боклука. „Тѣзи практични хора презиратъ напълно както политиката, тъй и класовата борба. Това сж хора съ грамадни американски очила, презъ чиито стѣкла тѣ виждатъ само техниката“ („Комсом. правда“ № 139, 1929 г.). Тѣ сж напълно заслѣпени отъ Америка, тази страна на инициативата, на чудеснитѣ кариери и неограниченитѣ възможности. Тѣхчетъ любимъ герой е Фордъ. „Ако работникътъ при буржоата Фордъ отива съ собственъ автомобилъ на работа и работи само 5 дни въ седмицата — зашо тозъ да не е социализъмъ?“ Тѣзи практични хора се стремятъ да образуватъ, единъ видъ, фабрична аристокрация. Преди всичко и надъ всчко — себе си, е тѣхниятъ лозунгъ. „Да се занимава човѣкъ съ социална работа, би значило да губи по единъ работенъ часъ дневно“ („Комсом. правда“ № 73, 1929 г. Ср. сжщо „Юный коммунист“ № 28, 1928 г.).

Това е пѣстрата картина на днешнитѣ настроения и течения въ Комсомола. Трѣбва да се съгласимъ съ сп. „Юный большевик“ (№ 1, 1928 г.), когато то казва: „*Подобратата младежъ не отива въ Комсомола* (к. а.). Тукъ идватъ само зле квалифицирани недорасли, които искатъ да направятъ кариера, или да бжлатъ приети въ нѣкое учебно заведение, или за да дойдатъ отъ селото въ града“.

Комсомола е само една малка частъ отъ руската младежъ (7% отъ цѣлата младежъ). Но какво представлява отъ себе си оная грамадна частъ отъ руската младежъ, която, споредъ мнението на большевишката преса, е най-добрата частъ на тая младежъ? За нея ние твърде малко знаемъ, поради большевишкия тероръ. Само възве основа на нѣкои откъслечни сведения на комунистическата преса, ние можемъ да си съставимъ една обща представа за безпартий-

ната младеж и настроенията срѣдъ нейнитѣ редове.

Споредъ комунистическата преса, настроенията на тая младеж сж твърде обезпокоителни, защото сж антикомунистически. Още по-обезпокоително е, че тя се обединява доста интензивно. На всѣкжде скрито се създаватъ най-различни клубове, лиги, дружества. Какви цели преследватъ тия дружества и въ какво се състои тѣхната дейностъ, не е точно известно. Но тѣхнитѣ названия, за които узнаваме отъ съветската преса, говорятъ вече твърде много за себе си. Названията на нѣкои отъ тѣхъ сж следнитѣ: „Клубъ на идеалиститѣ“, „Клубъ на привърженицитѣ на гражданската наука“, Съюзъ за борба съ несправедливостта и злото“, „Безпартийна младеж“, „Фашисти“, „Черна блуза“, „Млади борци за свобода“ и т. н.

Единната черта, която характеризира тази младеж и я „споява въ единъ твърдъ блокъ, това е *омразата срещу съветското правителство*“, казва в. „Комсомольская правда“, № 97 отъ 1929 г.

Много силни срѣдъ некомунистическата младеж сж *религиознитѣ течения*. Около два милиона младежи се числятъ къмъ различни секти. Ако къмъ тѣхъ прибавимъ младежта, съзнателно числяща се къмъ източно-православното, еврейското и мохамеданското вѣроизповѣдания, получава се една цифра, която далечъ надминава броя на Комсомола. Около 90% отъ младежта се числи къмъ различни религиозни сдружения. Твърде разпространено е и въздържателното движение. Въ комунистическата пропаганда винаги се подчертава, че въздържанието отъ спиртни питиета и чиститѣ отношения между мъжа и жената сж „буржоазно суевѣрие“ и признакъ на „кулакка (селска) идеология“. Затова, въ противовесъ на тая развратническа идеология, некомунистическата младеж се стреми къмъ тихъ, трезвъ и чистъ животъ. Много голѣмъ е интересътъ къмъ философски и религиозни въпроси, макаръ че е много трудно да се удовлетвори тази младежка потребность, поради официалния материалистически курсъ на съветската философия.

На кратко, въ съветска Русия расте една нова, съвсемъ особена младеж. Расте тя въ една културна пустина, отдѣлена отъ другия свѣтъ чрезъ висока китайска стена. Тази младеж нѣма никакво непосредствено минало. Всичко е унищожено, осмѣно и опозорено. Тя е принудена сама да създава своитѣ идеали. За нея може да се каже, че тя не винаги знае кого, собствено, трѣбва да почита и уважава, но тя опредѣлено знае, кого трѣбва да мрази и защо трѣбва да го мрази.

Б. п. Стоименовъ.

Народното събрание и кръщенiето на княгиня Мария-Луиза.

(Стенограма на заседанието отъ 23. I. 1933 год.)

Министъръ-председателъ Н. Мушановъ: г. г. народни представители! На 15 януарий сутринта въ православния параклисъ на Двореца се извърши кръщенiето на първородената българска княгиня отъ Негово Високопреосвещенство митрополитъ Стефанъ по източно-православенъ обрядъ. На кръщенiето присъствуваха Негово Величество Царьтъ, цѣлитѣ Министерски съветъ, бившитѣ министъръ-председатели и представители на нашето военно ведомство. На младата княгиня се даде името Мария-Луиза, име на майката на нашия Царь Борисъ. По желание на Н. В. Царя възприемникъ бѣ председателътъ на Народното събрание г. Александъръ Малиновъ

Съ особена радостъ съобщавамъ на народното представителство тоя *бележитъ исторически актъ, чрезъ който се достигна осъществяването на възжеланото желание на българския народъ, проявено още при съставянето на нашия основенъ законъ — царската династия да изповѣдва православната вѣра.*

Сжщо отбелязвамъ и бележития фактъ, че поради голѣмата привързаностъ и преданостъ на българския царъ къмъ българския народъ, по негово желание се избра за възприемникъ и кръстникъ на младата княгиня въ лицето на българския народъ председателътъ на Народното събрание.

Нека крепне и расте младата ни православна княгиня въ традициитѣ на Православната църква, въ традициитѣ на българския народъ. Нека тя бжде радостъ на Височайшитѣ си родители и на българския народъ (Ржкоплѣскания отъ всички страни, безъ работницитѣ).

Председателътъ Ал. Малиновъ: (Става правъ). Г. г. народни представители! Отъ официалното комюнике, публикувано по поводъ кръщенiето на малката българска княгиня Мария-Луиза, вие добре знаете, че религиознитѣ обрядъ се завърши съ нѣколко речи. Последната помежду тѣхъ, най-късата, бихъ казалъ лаконическата, бѣше речта на Държавния глава, и все пакъ тя бѣше оная речъ, която най-добре подчерта, най-добре поясни значението на факта, че *малката българска княгиня ще изповѣдва вѣрата, която е изповѣдвалъ столѣтия българскиятъ народъ.*

Въ своята речъ, тъй както азъ я разбрахъ, Н. Величество каза, че *това е Православната църква, която въ продължение на вѣкове успѣ да запази българския народъ като цѣло, като нация и да му отвори възможността да има, както и има, своя държава; че той, българскиятъ царъ, иска да основе, да създаде здраво една народна православна династия.*

Ето, въ тоя фактъ се крие другиятъ — че азъ бѣхъ поласканъ, като председател на Народното събрание, отъ високата честъ, Държавниятъ глава да ми предложи да бжда кръстникъ на неговата първородена дъщеря, но кръстникъ, който добре помни, че кръщелничката, преди да бжде моя, е ваша, на Народното събрание (Ржкоплѣскания отъ всички страни, безъ работницитѣ).

Гладътъ въ Съветска Русия.

По случай завършване на първата „петилѣтка“ Сталичъ направилъ доклада си предъ пленума на Ц. К. за постиженията на новото строителство въ С. С. С. Р.

Говорейки за постиженията въ областта на съветското селско стопанство, Сталичъ твърди, какво колективизацията била постигнала голѣми резултати: въ течение на 3 години създадени били 200,000 „колхоза“ и 5000 „совхоза“¹⁾; засятата площъ достигнала внушителната цифра 21 милиона хектара, и „колхозитѣ“ съставлявали 80% отъ всички селски стопанства, съ повече отъ 70% отъ цѣлата засѣта земя.

Сталичъ заключава: „*колективизацията въ селата ще трѣбва да се намали и позабави — изобицо, ще трѣбва да не се бърза — необходимо е да се даде почивка на страната*“

Обаче, тая рекламна речъ на Сталичъ далечъ не

¹⁾ Държавни селски стопанства.

хармонира съ действителното положение на работитѣ въ Съветска Русия. Цѣла южна Русия (Украина, Кубанската област и Северни Кавказъ) е обхваната отъ страшенъ гладъ. Хлѣбътъ тамъ е станалъ най-драгоцененъ продуктъ. Цѣли влакове въ южнитѣ райони сж препълнени съ селяни и работници, които се движатъ къмъ голѣмитѣ градове, за да дирятъ хлѣбъ. Около Харковъ сж поставени военни кордони да спиратъ прииждането на това изгладняло население. Въ Киевъ, Одеса и Харковъ, почти всѣка недѣля, ставатъ народни вълнения, придружени съ разбиране на продоволственитѣ складове. Сжщото нѣщо става и въ много провинциални градове. Товарнитѣ продоволствени влакове се придружаватъ отъ военна охрана. Изобщо, населението единодушно саботира и е недоволено отъ колективизацията. Видни комунистически ръководители въ С. С. С. Р. открито критикуватъ вече колективизацията и нейнитѣ постижения; Риковъ, Зиновиевъ, Томски, Шмитъ, Толмачовъ, Смирновъ, Айсмондъ сж въ недоумение отъ постиженията... на петилѣтката.

Ако тия главни сътрудници на Сталина, съ рискъ за живота си, открито се борятъ противъ програмата на „московския сатрапъ“, то това обстоятелство още по-ясно говори за пълната провала на „новото социалистическо строителство“ въ Съветска Русия.

Какви цели преследва тогава Сталинъ съ тая рекламна речъ? До кога ще продължаватъ опититѣ въ тая огромна опитна лаборатория...?

Какви цели преследва тоя безчовѣченъ тормозъ надъ добродушния руски народъ? Най-после, какъ не можаха да съзнаятъ, че е невъзможно така бързо да се трансформира животътъ въ Русия, за да го нагодятъ къмъ новитѣ форми на „Социалистическото строителство“! Възможно ли е въ нѣколко само години да се промѣни менталитетътъ на „мужика“, за да го направятъ удобенъ да възприеме, безболезнено, неразбранитѣ за него идеи на Ленина и Сталина? Възможни ли сж такива огромни... постижения въ нѣколко само години, и то следъ катастрофална война и революция, които унищожиха материалната и морална ценностъ на необятна Русия?

Заклучителнитѣ думи на Сталина за забавяне на колективизацията и даване почивка на сртаната не сж ли мълчаливо признаване провалата въ областта на селското стопанство?

Ясно е, че тая демагогска речъ на Сталина е насочена къмъ свѣтовния пролетариятъ....., за да го обнадежди въ бждещия успѣхъ на революцията. Обаче, нека не се забравя, че *аграрниятъ въпросъ* провали царизма въ Русия; той сжщо провали колективизацията въ С. С. С. Р. и, най-после, той ще провали и идеолозитѣ на „новото социалистическо строителство“.

При такова положение на колективизацията и изобщо на аграрния въпросъ — гладътъ въ С. С. С. Р. ще продължава.

Григоръ Преславски.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окръжно № 8384 отъ 30 декемврий 1932 г. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ Царството: По отиване на християнскитѣ братства и дружества на поклонение въ Рилския манастиръ.

Копие: до управлението на Рилския манастиръ за сведение.

Ваше Високопреосвещенство,

Въ Св. Синодъ постъпватъ оплаквания отъ нѣкои православни християнски братства и юношенски дружества, че при груповото имъ отиване на поклонение въ

Рилския манастиръ, тамъ не имъ билъ оказванъ подобаващъ приемъ и че често пжти сж били оставяни безъ удобни стаи, или пкъ безъ завивки. За да се избѣгватъ такива неприятни случаи, които създаватъ безпокойствия и неприятности и на самото манастирско управление, потрѣбно ще бжде, щото ръководството на което и да е Братство и Дружество въ Епархията Ви, когато ще устройва групово посещение на Св. Обитель, предварително да влиза въ разбирателство съ манастирското управление относно датата на посещението. Добре ще бжде да не трѣгва за манастира безъ предварително да е полученъ отговоръ-мнение отъ управлението за датата на гостуването. По този начинъ ще се избѣгне посещението на Св. Обитель едновременно отъ повече братства и дружества, което е отъ значение за по-доброто приемане и настаняване на поклонницитѣ. Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ-Председател на Св. Синодъ:

† Видински Неофитъ.

Бележки и отзиви.

Постъпкитѣ на запасното воинство. Вестницитѣ съобщиха преди една седмица, че управителното тѣло на федерацията на запаснитѣ офицери и подофицери е поднесло чрезъ специална делегация на министъръ-председателя нѣкои искания, които засѣгатъ редица въпроси отъ духовно-мораленъ, политически и стопански характеръ.

Запасното воинство, както по-рано на своитѣ конгреси, така и сега, констатира, че положението на страната е тежко въ всѣко отношение и затова счита за свой родолюбивъ дългъ да даде на правителството препоръки относно мъркитѣ, които трѣбва да се взематъ безъ всѣкакво закъснение, за да се предпази страната отъ катастрофа.

Федерацията на запаснитѣ офицери и подофицери, наистина, е надпартийна организация, но това обстоятелство съвсемъ не ѝ прѣчи да се интересува, повече отъ всички, за сждбата на родината, за осъществление идеала на която отъ нейната срѣда се дадоха най-много жертви. Напразно нѣкои срѣди, въодушевени отъ идеята за партийно величие и ръководени отъ користъ, правятъ упрѣкъ на запасното воинство, че то не бивало много-много да се интересува и мѣси въ държавнитѣ работи. Напрогивъ, при съществуващата партийна разпасаностъ, когато липсва амбиция държавнитѣ интереси да се поставятъ надъ всичко, ние смѣтаме, че една родолюбива надпартийна организация може да изиграе спасителната роля на корективъ и да насочи държавнитѣ работи на правъ пжтъ.

Исканията на запасното воинство, едно отъ които е разтурянето на комунистическата партия, трѣбва да бждатъ най-сериозно проучени и изпълнени, защото тѣ сж разумни и въ основата си иматъ високата идея — да се изкара народътъ отъ блатото на нравствената поквара и физическото израждане, причинено отъ тежката стопанска криза. Коментаритѣ на нашитѣ ежедневници по поводъ предявенитѣ отъ федерацията искания сж благоприятни. А това показва, че исканията на запасното воинство допадатъ и на обществото. Затова дваждъ повече тѣ трѣбва да бждатъ задоволени.

Помилванията. По случай рождението на княгиня Мария Луиза, Н. В. Царьтъ помилва всички затворници съ присъди отъ гражданскитѣ сждилища, като се намали наказанието на осжденитѣ до три години съ 6 месеци, а на всички останали съ 1 година. Предстои да бждатъ помилвани, чрезъ намаление на наказанието, и осжденитѣ на смъртъ и доживотенъ затворъ

Вестниците съобщиха, че отъ затворитѣ сж пуснати на свобода около 2000 души, засѣгнати отъ помилването.

Съобщението за височайшата Царска милостъ е било посрѣщнато отъ затворниците съ голѣма радостъ и съ викове „ура“ и „да живѣе царското семейство“. Това въодушевление показва, че проивената Царска милостъ е затрогнала дълбоко душитѣ на затворниците и че съ нея се е упражнило възпитателно въздействие.

Целта на всѣка амнистия е да се предизвика у съгрѣшилия разкаяние, а следъ това и даване предъ своята съвестъ твърдо обещание, че той ще се поправи и въ бъдеще нѣма да върши престѣпления.

Помилването е, значи, актъ на човѣщина и срдѣство за възпитателно въздействие. Ако това се съзнае отъ помилвания, то целта на помилването е постигната.

Ония затворници, които сж напуснали тъмницата, и ония, които въ скоро време ще я напуснатъ, трѣбва добре да разбератъ това нѣщо и да сподаватъ въ себе си престѣпнитѣ склонности, които сж ги тикнали въ затвора. При всѣки нагонъ къмъ престѣпление тѣ трѣбва да се сепватъ и си наумяватъ за доброто, съ което ги ошастливи Царската милостъ. Тѣхната благодарностъ къмъ Негово Величество трѣбва да бжде искрена, а това ще рече никога вече да не Му причиняватъ огорчение съ нови престѣпления.

Църквата, която винаги се радва, когато види ошастливи нещастници, пожелава и въ този случай на широко проявена Царска милостъ обрладванитѣ затворници да изгонятъ отъ своитѣ души духа на сатаната, за да се всели въ тѣхъ духътъ Христовъ.

Да вземемъ поука. Нашитѣ журналисти, които ходиха въ Италия, следъ завръщането си въ България, излѣзоха въ вестниците съ редица изложения за всичко онова, що сж видѣли и научили презъ време на своитѣ обиколки изъ приятелската намъ страна. Въ всички тия изложения проличава единъ голѣмъ възторгъ отъ напредѣка на романтична Италия. Този напредѣкъ е за сегналъ всички области на живота и е резултатъ на усилията на италянитѣ прѣзъ последнитѣ нѣколко години. Като главенъ виновникъ за възраждането на италянкия народъ нашитѣ журналисти сочатъ гениалния държавникъ г. Бенито Мусолини, духътъ на когото витае надъ цѣла Италия. Той успѣлъ да възпита италянкия народъ въ духъ на трудолюбие и обичъ къмъ родината. Навсѣкжде се виждалъ упоритъ стремежъ да се запази миналото и твърда воля да се върви съ голѣми крачки по пъта на културно-стопанското издигане на Италия. Въ тази блажена страна всѣки е намѣрилъ мѣстото си и всички заедно работили само за нейното величие. Тамъ нѣмало размирни елементи, защото никому не оставало свободно време да мисли за размирия. Мусолини успѣлъ чрезъ просвѣтното дѣло да възпита отлично и младежъта и да формира въ нея здравъ характеръ и силенъ духъ.

Така се работи въ една страна, кждето държавникътъ е на висотата на своето положение и кждето идеалътъ за величието на държавата е върховна целъ въ стремежитѣ и действията на всички. Тамъ нѣма демокрация, при която партиитѣ да се изпождатъ по между си; тамъ не се покровителствуватъ негодници, като се изхвърля на улицата способното и годното. Въ отечеството на Мусолини всички италянци сж равни предъ закона и има облиги само за способнитѣ и трудолюбивитѣ. Мусолини не прощава дори на министри и на голѣми фашисти, щомъ сж станали негодни за творчество.

Наистина, каква добра поука можемъ да почерпимъ отъ Италия на Мусолини!

Пакъ за „чистката“. Въ единъ отъ миналитѣ броеве на „Ц. В.“ съобщихме, че въ болшевишка Русия

предстои да се извърши нова — трета чистка въ редоветѣ на комунистическата партия. Последнитѣ сведения, съобщени въ нѣкои наши вестници, гласятъ, че тази нова чистка е започнала вече, и, при това, въ самитѣ върхове на партията. Изгонени сж отъ партията известнитѣ болшевишки ветерани Толмачовъ и Айсмондъ, а така сжщо и видниятъ членъ на централния комитетъ Ал. Смирновъ, човѣкъ съ голѣми заслуги къмъ тая партия както презъ време на гражданската война, така и по-сетне. И тримата сж бивши комисари на земледѣлието, вътрешнитѣ работи и прехраната. На други комунистически първенци — Риковъ, Томски и Шмитъ пъкъ сж направени строги предупреждения и сж поставени подъ наблюдение. Вината на тѣзи болшевишки величия се състояла въ това, че се противопоставяли на Сталиновата политика за крайна индустриализация и колективизация.

Можемъ да си представимъ каква голѣма метла е минала при чистката въ низинитѣ на партията, кждето изгоненитѣ първенци, безъ съмнение, иматъ своитѣ многобройни привърженици.

Какво заключение следва да се направи при личността на тѣзи факти?

— 1. Че комунизъмътъ, като противообществено и противочовѣшко течение, и следъ 15 години отъ своето съществуване, не може да намѣри разумна опора, а все още продължава да се крепи на насилието;

2. Че дейността на всесилния диктаторъ не се одобрява отъ неговитѣ най-близки помощници, а това значи, че въ стопанската политика на руския болшевизъмъ нѣма единодушно установенъ принципъ, поради което ние виждаме да продължаватъ скжпо коствуващитѣ експерименти на диктатора;

3. Че процесътъ на вътрешното разложение, което ще доведе комунизма до неминуема гибель, не е спрѣлъ и следъ екстернирането на Троцки и заточаването на Раковски и

4. Че властувачи комунисти и недоволници комунисти образуватъ два ясно очертани лагера, които, кога и да е, ще си дадатъ генерално сражение, което ще завърши съ победа само за руския многоизмъченъ народъ.

Изъ печата.

Вестниците за кръщението на княгиня Мария Луиза.

Народъ и династия. Най-крупниятъ фактъ въ случая, безспорно, е обстоятелството, че кръстникъ на новородената княгиня е станалъ председателътъ на Народното събрание г. Ал. Малиновъ. Въ случая г. Малиновъ се явява като пълномощникъ на народа ни и въ негово лице българскиятъ народъ непосредствено поема отъ светата купель първороденото дете на Българския Царъ. Той самъ, народътъ ни, става кръстникъ на българската княгиня и влиза въ родствени отношения съ Българския дворъ. Народъ и династия се вживяватъ взаимно и заякчаватъ още по-силно връзкитѣ си единъ съ другъ. Никога и никжде въ историята на никоя държава не е затвърдяванъ по тоя формаленъ и обряденъ начинъ народния характеръ на една династия, както и привързаностъта на цѣлъ народъ къмъ своя любимъ Царъ и Дворъ. Въ тоя смисълъ вчерашното събитие далече надскача стеницѣ на царския домъ и става наистина историческо събитие, свързано съ душата на народа ни и съ сдбинитѣ на българската държава. Чрезъ вчерашния актъ, единението между народъ и династия,

повелявано тъй категорично отъ нашата конституция, става пълно, и всички трѣбва да очакваме, че отиваме въ своето развитие като държава не къмъ изненади, а къмъ нормаленъ животъ и пълненъ успѣхъ“.

(в. „Демократически Сговоръ“ (пл. Славейковъ) отъ 16. I. 1933 год.).

Народна радостъ. „Новороденото Княгинче биде кръстено по православенъ обредъ. Ние, българитѣ, не сме били никога фанатици, но за насъ е ласкателно, ако нашиятъ, царскиятъ домъ, бжде като насъ. Въ миналото станаха нѣща, които дразнѣха инакъ задрѣмалото българско вѣрско чувство, а това не бѣше добре, защото нашиятъ народъ, въ своята доброта и поради минали борби, често смѣсва народъ и вѣра.

Наистина, въ днешно време ние сме се доста издигнали надъ това разбиране. При все това, ние вички ценимъ нѣжното внимание, което нашиятъ Царъ и нашата Царица показаха въ случая. Нѣма съмнение, че тѣхната постѣпка ще ги направи още по-близки до нашия народъ, комуто сж призовани отъ сждбата да служатъ и да го красятъ съ своитѣ лични и семейни добродетели. Отъ вчера и родъ и царски домъ сж вече едно нераздѣлно цѣло. Нека живѣятъ въ любовь и съгласие!

(в. „Миръ“ отъ 16. I. 1933 г.).

Кръщението на малката княгиня. Завчера въ дворцовия параклисъ при скромна обстановка, се извърши кръщението на малката княгиня по източно-православенъ обрядъ. Тя получава името на царевата майка — Мария Луиза, и има за кръстникъ председателя на Народното събрание г. Ал. Малиновъ.

Тоя актъ не може да се преценява само като едно челядно събитие въ българския дворецъ. Малката княгиня става чедо на Българската народна православна църква и ще бжде възпитавана въ нейния духъ и традиции.

Нашата църква е национална. Тя е крепила народностното съзнание презъ най-тежкитѣ години на робството. Изъ нейнитѣ недра и подъ нейно крило се роди и разцвѣтѣ Възраждането, тѣсно свързано съ Освобождението. Немислимо е да говоримъ за български националенъ духъ и за народностно съзнание извънъ духа и традициитѣ на Българската православна църква. Народностъ и православие у насъ сж недѣлими.

Кръщението на малката княгиня по православенъ обрядъ говори, че това ясно се съзнава отъ нашия Държавенъ глава, който прибави завчера едно ново доказателство за почитьта си къмъ Народната българска църква.

Тоя фактъ добива още по-големо обществено значение и отъ обстоятелството, че възприемникъ на малката княгиня е председателятъ на Народното събрание.

(в. „Радикалъ“ отъ 5. I. 1933).

Седмиченъ прегледъ на събитията.

Народното събрание поднови заседанията си съ законопроектитѣ за прѣжитѣ данци и за финансовото облекчение на общинитѣ.

Презъ февруарий България ще води нови преговори съ своитѣ кредитори за размѣра на плащанията.

Завърнаха се българскитѣ делегати при финансовия комитетъ при О. Н. Разгледано е било финансовото положение на България.

Състоя се конференция по организиране износъ на земеделскитѣ произведения.

Вносътъ на стоки отъ чужбина ще се ограничи съ законъ.

Отъ страна на японския престолонаследникъ принцъ Такаматсу сж донесени чрезъ секретаря му г. Машида живи японски цвѣтя на Н. В. Царицата и княгиня Мария Луиза.

Внесенъ е въ Народното събрание законопроектъ за закриване окръжнитѣ съвети.

М-ръ-председателятъ г. Мушановъ даде вечеря въ честь на нашитѣ и чужди журналисти.

Гръцкото правителство разтури Народното събрание. Новитѣ избори ще станатъ на 5 мартъ. Цалдарисъ съ група 93 депутати сж направили предложение за даване подъ сждъ председателя на републиката Заимисъ за незаконното разтуряне. Предизборната борба ще бжде Венизелосъ срещу Цалдарисъ. Станало е въ Негушъ сблъскване между работници и полиция. Има убити и ранени.

Австрийското правителство е конфискувало пушки отъ Италия, предназначени за Унгария. По поводъ изнесеното въ европейския печатъ намѣрение да обяви чрезъ О. Н. Австрия за неутрална като Швейцария, австрийското правителство заяви, че не ще приеме такава предложение, ако се направи.

Въ Югославия се разгаря борба между католици и православни по поводъ соколскитѣ организации, срещу които се обяви католическата църква. Арестувани сж католически свещеници.

Въ ромънската столица гостуватъ на кралъ Корола югославянскитѣ владетели кралъ Александъръ и кралица Мария. Ромъния прие международния финансовъ контролъ.

Малкото съглашение е почнало да организира въ Женева свое постоянно бюро за агитация и борба срещу всѣки опитъ за ревизия на мирнитѣ договори.

Въ Германия продължаватъ опититѣ за превръщане на кабинета фонъ Шлайхеръ, за да се добие парламентарно болшинство. До сега не се постигна нищо.

Въ Бърно, Чехословакия, е направенъ опитъ отъ фашисти съ генералъ Гайда за превратъ.

Американскиятъ президентъ Хувъръ и бждещиятъ такъвъ Рузвелтъ конферираха по военнитѣ дългове на Европа. Решили да дадатъ облекчения. Поканени сж Англия и Италия да преговарятъ. Франция не е поканена. Американскиятъ печатъ атакува Франция. Англия ще иска заличаване на дълговетѣ отъ войната. Премахнатъ е сухиятъ режимъ—като се позволява вино и бира съ 3:3 на сто спиртъ.

Въ Русия продължава чистенето на комунистическата партия. Риковъ е поставенъ подъ наблюдение, а Смирновъ ще бжде заточенъ.

Въ Далечния изтокъ отново витае призрактъ на нова свирепа японо-китайска война. Англия праща войска. Опитътъ на О. Н. да помири Япония и Китай не успѣ. Япония заяви, че съ войска ще пази манжурската държава. Убитъ е манджурскиятъ пръвъ министъръ и японскиятъ посланикъ въ Манджурия.

I. У насъ.

Височайша благодарностъ. Въ „Държавенъ вестникъ“ отъ 19 т. м. е обявена следната Височайша благодарностъ по случай раждането на княгиня Мария Луиза:

„По случай рождението на първата ни рожба Нейно Царско Височество княгиня Мария Луиза, Царицата и Азъ получихме отъ гражданството изъ цѣлото Царство, отъ държавни и общински учреждения, както и отъ дружества и корпорации, многобройни телеграфически и писмени честитки и приветствия.

Този изразъ на народна обичъ и преданостъ изпълня сърдцата Ни съ дълбока и истинска радостъ, защото това е за Насъ едно ново доказателство за неразривната сплотеностъ между Нашето семейство и народа.

На всички Царицата и Азъ изказваме нашата отъ все сърдце благодарностъ, убедени, че избликътъ на тия радостни чувства нѣма да спре никого отъ насъ да работимъ, съ Божията помощъ и въ родолюбиво единение, за благо на нашата мила България.

Дворецъ София, 19 януарий 1933 год.

Борисъ III^а.

Отпжтуване на Н. В. Италянската Кралица. На 22 т. м. си отпжтува за Италия Нейно Величество Италянската Кралица Елена. На гарата тя бѣ изпратена отъ Негово Величество Царя, Тѣхни Царски Височества княгиня Евдокия и князь Кирилъ и много официални лица. Нейно Величество е подарила 200,000 лв. за столичнитѣ бедни.

Негово Високопреосвещенство св. Софийскиятъ митрополитъ г. Стефанъ, който отъ една седмица бѣ заболѣлъ и пазише стаята, сега вече е напълно здравъ.

Царски даръ. Тѣхни Величества Царътъ и Царицата сж подарили, по-случай рождението на Нейно Царско Височество княгиня Мария Луиза, две тона камени вглицата за беднитѣ софийски семейства.

Вглицата сж предадени на св. Софийска митрополия и ще бждатъ раздавани отъ църковния благотворителенъ комитетъ при Митрополията чрезъ църковнитѣ настоятелства въ града.

Архиерейска обиколка. Негово Преосвещенство св. Драговитийскиятъ епископъ Харитонъ е посетилъ гр. Т. Пазарджикъ, дето на 14 т. м. е отслужилъ св. Василиева литургия. Следъ това е посетилъ селата: Абдуларе, Щърково, Калугерово, Лѣсичево, Кара-Мусалъ, Кара-Бунаръ и Вѣтрень. Навсѣкжде Негово Преосвещенство е служалъ литургии и молебени, говорилъ е проповѣди и е билъ най-радушно посрещанъ и изпращанъ отъ населението.

Избори за епархийски съветници. Понеже андатътъ на двама отъ членоветѣ на Епархийскитѣ Духовни Съвети, избрани на 24 февруарий 1928 година, изтича на 24 февруарий. Св. Синодъ е приканилъ съ

окръжно Епархийскитѣ началства да наредятъ да се произведатъ на 12 илещи месецъ февруарий, съгласно предписанията на глава пета отъ Екзархийския уставъ, избори за нови двама членове.

† **Никола Н. Чавдаровъ.** На 24 т. м. се помина въ столицата на 55-годишна възраст Никола Н. Чавдаровъ, братъ на Негово Преосвещенство св. Знеполския епископъ Софроний. Опѣлото се извърши въ църквата „Възкресение“ отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ Негово Високопреосвещенство св. Врачанския митрополитъ г. Паисий, Тѣхни Преосвещенства епископитѣ св. Стобийския Борисъ, св. Знеполския Софроний и св. Траянопольския Антимъ, Тѣхни Високи Преподобия архимандрититѣ Иосифъ и Кирилъ и многобройно духовенство.

Богъ да го прости! Вѣчна му паметъ!

Вѣнчавка. Миналата недѣля, на 22 т. м., въ църквата „Св. Седмочисленици“ се извърши отъ Негово Преосвещенство св. Стобийския епископъ Борисъ, секретаръ на Св. Синодъ, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преподобия архимандрититѣ Иосифъ и Кирилъ и четирма свещеници, вѣнчалниятъ обрядъ на дъщерята на нашия постояненъ сътрудникъ г. Хр. п. Стояновъ — г-ца д-ръ Цвѣтана Стоянова съ г. д-ръ Любомиръ Цвѣтковъ.

На щастливитѣ родители изказваме най-искрени сърадания, а на младата двойка щастливъ семеенъ животъ.

Пенсионирани свещеници. Св. Синодъ е разрешилъ да бждатъ освободени отъ енорийска служба, съ право на пенсиониране, следнитѣ свещеници:

1) Свещеникъ Трайко Василевъ — отъ с. Жилници, Кюстендилско. 2) Свещеникъ Атанасъ Мицовъ отъ с. Лѣщица, Гор.-Джумайско. 3) Свещеникъ Добри Ивановъ отъ с. Сърница, Хасковско. 4) Свещеникъ Иванъ Б. Цокевъ отъ с. Дживизли-Калфа, Поповско.

Одобрени кандидатури. Св. Синодъ е одобрилъ кандидатуритѣ на следнитѣ кандидати за свещеници:

1) Георги Гр. Стоиловъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Стамболово, Ихтиманско. 2) Митю Минчевъ Широковъ, кандидатъ за свещеникъ на Кръстинската енория, Айтоско. 3) Петъръ Цв. Петровъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Раковица, Кулско. 4) Василь Димитровъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Борованци, Бѣлослатинско. 5) Христо Димовъ, кандидатъ за свещеникъ въ с. Гирникъ, Бѣлослатинско.

II. Въ чужбина.

Еладската църква. Календарниятъ въпросъ още не е стихналъ въ Гърция. Решението на правителството да се позволи на старокалендарцитѣ да иматъ свои църкви буди голѣмо недоумение въ църковнитѣ срѣди, защото тоза позволение най-малко трѣбвало да стане съ знанието на мѣстната църковна власть. Леонтополскиятъ митрополитъ, като взима поводъ отъ това, изтъква, че еладската църква трѣбвало да си вземе бележка отъ това, и казва: „Не би ли направилъ Св. Синодъ по-добре, ако възвѣрнѣше въ цѣлата страна стария календаръ, за да се успокои най-сетне православното изпълнение въ страната отъ тази страна, защото партизанската подкрепа на старокалендарцитѣ може да създаде схизма въ Православната църква?“

Този гръцки иерархъ недоумѣва и за следното: „Министерството на изповѣданията решило да даде на старокалендарцитѣ правото да извършватъ въ собствено построениятѣ си храмове своитѣ религиозни празници

безъ да бждатъ възпрепятствувани отъ държавата. Тамъ пъкъ, дето тѣ не разполагатъ съ храмове, да се даде отъ министерството заповѣдъ на митрополититѣ да имъ отстъпватъ параклиси поне презъ днитѣ на празниците имъ. Тѣзи дни щѣло да се издаде и окръжно на министерството, „съ което ще се съобщатъ на митрополититѣ тѣзи решения и ще имъ се препоръча да се съобразятъ съ тѣхъ“. Тѣзи работи ме изненадвагъ, като иерархъ на Православната църква, който не е изпиталъ опеката на държавата надъ Църквата до такъва степенъ. Съ прилагането на това решение ще бждатъ потъпкани основни канони на Църквата. Митрополититѣ безъ никакво предуведомление отъ страна на Св. Синодъ се призоваватъ да се съобразятъ съ това потъпкване на канонитѣ. Тѣ ще бждатъ наказани, ако не се съобразятъ съ наредбата пакъ безъ уведомление на Св. Синодъ. Потъпква се този канонъ, който гласи, че не се разрешава по никакъвъ начинъ откриването и функционирането на жертвеникъ безъ уведомление и благословение на мѣстния епископъ, както и онзи канонъ, който постановява, че никой свещеникъ нѣма право да свещенодействува безъ благословение на мѣстния епископъ. Съ новата наредба на министерството на изповѣданията епископътъ не се дори запитва, а получава заповѣдъ и то тази заповѣдъ не получава поне отъ Св. Синодъ, а отъ министерството на изповѣданията. Ако това става сигурно може да се каже, че въ Гърция автокефална православна църква не съществува такъва, съ която останалитѣ църкви да могатъ да се споразумѣватъ и да си сътрудничатъ. *Каза се дори, че грѣцкото министерство на външнитѣ работи осуетило просинода и неговото свикване и той не може да бжде свиканъ.*

Римо-католишката църква. Грѣцкитѣ вестници съобщаватъ, че на 23. XII. т. г. папата се обърнакъ къмъ правителствата на Парагвай и Боливия съ предложение да приематъ да си обявятъ примирие отъ 24 часа по случай Коледа. Правителствата и на дветѣ държави отговорили, че приематъ направеното предложение. И наистина военнитѣ действия на бойния театъръ между Боливия и Парагвай били прекратени, обявено било примирие, което траяло отъ 10 ч. вечерта на 24 до 10 ч. вечерта на 25. XII. По този случай грѣцкиятъ печатъ изтъква голѣмата роля, която може да играе Църквата съ своята умѣла и своевременна намѣса въ отношенията между държавитѣ, народитѣ и правителствата.

Настоятелство на църквата „Благовещение Пр. Богородици“ — гр. Станимака.

Обявление № 43.

На единадесетия день отъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ отъ 11—12 часа, въ Станимашкото данѣчно управление ще се произведе тръгъ съ тайна конкуренция за доставка на 4 камбани съ тонъ: ми, до, солъ, до. Залогъ за правоучастие—2000 лева въ банково [удостоверение или пари. Залогъ за Б. О. П. е задължителенъ. Публикации, гербъ и др. сж за смѣтка на предприемача. Поемнитѣ условия сж на разположение въ канцеларията на настоятелството. Прощатъ се и при поискване.

Председателъ: Свещ. Стоянъ Филиповъ.

СКРЪБНА ВЕСТЬ

Съ скръбъ и тѣжа съобщаваме на роднини, приятели и познати, че обичниятъ ни съпругъ, баща и братъ

Никола Н. Чавдаровъ

роденъ въ Ени-Кьой, Деде-Агачка околия, Западна Тракия, на 24. I. 1933 г., въ 10 ч. в., следъ като прие Св. Причастие и поиска и получи прошка отъ всички, предаде Богу духъ на 55-годишна възраст. Богъ да го прости!

Покойниятъ, като добъръ българинъ и синъ на четникъ, понесе жестокото заточение отъ гърцитѣ, но пакъ не изгуби върата си въ тържеството на българската правда въ Тракия. Умря далечъ отъ нея съ последенъ блѣнъ, коститѣ му да почиватъ въ свободна Тракия.

София, 25 януарий 1933 год.

Опечалени: Съпруга Недѣлка; синове: Димитъръ, Антонъ и Недѣлко; братъ—епископъ Софроний; вуйчо Петко; семейства: презвитера Г. Попчеви, свещеникъ Даниилъ Николчеви, Кера Караджовкина, Ангелъ, Петъръ и Никола Лафчиеви, Стоянъ Грудеви, Митрю Табакъ Петкови, Димо Николчеви, Стойке Ив. Караандонова, Петко Дервенткинъ, Ангелъ Чакърчеви, Петко и Стойчо Сариеви, Илия Кайкиеви.

Кюстендилско окол. свещеническо братство „Преподобний Иоанъ Рилски“.

Явна благодарность № 127.

Кюстендилското околийско свещеническо братство изказва своята искрена благодарность на „Народното осигурително дружество „Балканъ-животъ“, защото, щомъ го предизвестихме за смъртта на братственикъ членове:

Икономъ Спасъ Б. Орманковъ

отъ гр. Кюстендилъ

Свещеникъ Стойчко Петровъ

отъ с. Шипковци

Свещеникъ Спанко п. Димитровъ

отъ с. Еремия

Свещеникъ Сотиръ х. Михайловъ

отъ с. Драгойчинци,

веднага нареди да се броятъ на наследницитѣ имъ **20,000 лева.**

на каквато сума всички братствени членове сж осигурени при сждото дружество съ колективна полица № 94725 едва преди нѣколко месеци.

Получената отъ наследницитѣ на починалитѣ братчици обща сума отъ 80,000 лева е най-доброто доказателство за навременността на колективното свещеническо осигуряване.

Като повторно благодаримъ на най-старото и най-солидното Народно осигурително дружество „Балканъ-животъ“ за телеграфическото изплащане на осигуренитѣ суми, позволяваме си да го препоръчаме на всички околийски братства, които пожелаатъ да осигурятъ своитѣ членове, както направихме ние.

Председателъ на Братството

Архъ рейски намѣстникъ:

Протоиерей Гикифоръ Георгиевъ